

Una aurèola de la Mare de Déu de la Mercè

Al 1888, la ciutat de Barcelona vivia un temps de bonança econòmica i d'una expansió cultural, artística i industrial que queden reflectides amb la celebració de l'Exposició Universal.

El mateix any, el 21 d'octubre, la Verge de la Mercè és coronada conònicament, i els fidels barcelonins expressen el seu amor i agraïment a la patrona de la Ciutat d'una manera generosa : més de 1.700 pedres precioses i milers de pessetes per tal de poder-li oferir una nova corona digna, un ceptre i una aurèola.

Les corones - per a Ella i per al Nen- les va dibuixar el joier J.Planas i les va realitzar Jacinto Costa amb or, plata i les pedres precioses i fines.

Al 1918, per commemorar el 7è centenari del descens de la Mare de Déu a Barcelona, el bisbe Enric Reig Casanova regala a la Verge una nova corona de plata daurada, un nou ceptre i una nova aurèola.

Els avatars de la història - en concret la destrucció del temple al 1936 i l'expoliació del contingut de la cambra dels joiells de la Verge de la Mercè- ens han impedit conèixer com eren aquests presents.

Mn. Jordi Farré i Muro, antic rector de la basílica, va restaurar una aurèola platejada on queden algunes pedres encastades (la qualitat de les quals està per analitzar) que un parell d'ocasions va adornar el Nen Jesús per Nadal i, posteriorment va quedar en desús.

No acabàvem de trobar el sentit i l'origen d'aquesta bonica peça d'orfebreria fins que, recentment, agrupant i estudiant objectes diversos repartits per les diferents dependències de l'edifici, hem trobat elements que permeten reconstruir trossos inèdits d'història de la basílica.

Aquest és el cas que ens ocupa: la de l'aurèola regalada pel Bisbe Enric Reig a la Verge en motiu del 7è centenari, i del nomenament de Basílica

menor, per part del Papa Benet XV.

Observant detingudament una imatge (fotografia de 1929) de la Verge amb la corona de 1888 i, darrera, una gran aurèola de flors, desseguida identifiquem la restaurada per Mn. Farré. A més, veiem que, entre flor i flor, hi ha un escut i que cadascun d'ells és diferent. Tots tenen la mateixa forma i mida, i coronats amb sa respectiva corona.

En comptem sis, d'esquerra a dreta : el de la Catedral de Barcelona; el del Bisbe (Enric Reig, 1914-1920); el del Papa (Benet XV, 1914-1922); l'escut Reial de la Casa de Borbó; l'escut de la ciutat de Barcelona i, l'últim a la dreta, les quatre barres de Catalunya.

En una vitrina del cambriol hi ha hagut exposats durant molts anys - sense saber-ne l'origen- dues plaques esmaltades muntades en plata, amb escuts diferents : el papal i el pontifici.

A un lloc segur es guardaven altres dos elements similars en la seva estructura: els escuts de Barcelona i de la creu de la Catedral de Barcelona.

En veure d'aprop cadascuna d'aquestes joies m'ha premès comprendre que totes quatre eren part decorativa de la dita aurèola.

Malauradament falten dues peces importants : l'escut de Catalunya i el d'Espanya. Si bé a la imatge que ens serveix de referent veiem l'escut de la Ciutat de Barcelona, nosaltres tenim el de la Mercè, que no es veu a la imatge.

El que no sabem és com i perquè es va desmembrar la joia, com se'n conserva una part, ni on són les parts que falten i si, durant el pas del temps, hi ha hagut d'altres intervencions.

Tot plegat és una història curiosa, tot esperant poder concloure-la més endavant.

Mª Lluïsa Camarero,

benèvola de la Basílica de la Mercè, 23 de gener de 2016